

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 10CoPr/17/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1114224109
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 12. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľuboš Sádovský
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2017:1114224109.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ľuboša Sádovského a členov senátu JUDr. Ayše Pružinec Erenovej a JUDr. Romana Majerského, v právnom spore žalobkyne: V. W., I.. XX.XX.XXXX, G. Z. X. Č.. XXXX/XX, Z., T. M., zastúpená spoločnosťou: SHM PARTNERS s.r.o., so sídlom Svätoplukova č. 28, Bratislava, IČO: 47 235 616, proti žalovanému: HRAMESA, s.r.o., so sídlom Hviezdoslavovo námestie č. 16, Bratislava, IČO: 44 798 181, zastúpený spoločnosťou: Advokátska kancelária JURIKA & KELTOŠ, s.r.o., Mickiewiczova č. 2, Bratislava, IČO: 35 951 087, o neplatnosť okamžitého skončenia pracovného pomeru, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I č. k. 9Cpr/5/2014 - 120 zo dňa 01.03.2016, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku o neplatnosti skončenia pracovného pomeru a v súvisiacom výroku o náhrade mzdy p o t v r d u j e .

Žalobkyni sa p r i z n á v a n á r o k na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1.

Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom určil, že okamžité skončenie pracovného pomeru založeného pracovnou zmluvou uzatvorenou medzi žalobkyňou a žalovaným dňa 16.04.2010, dané žalovaným podľa § 68 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce dňa 18.06.2014 a doručené žalobkyni dňa 01.07.2014, je neplatné. Súd žalovanému uložil povinnosť nahradiť žalobkyni náhradu mzdy v sume priemerného zárobku žalobkyne za dobu dvoch mesiacov od 01.07.2014 do 31.08.2014 v celkovej výške 978,24 eur brutto do troch dní od právoplatnosti rozsudku a vo zvyšku uplatneného mzdového nároku žalobu zamietol. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol tak, že o ich náhrade rozhodne po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej podľa § 151 ods. 3 O.s.p. Svoje rozhodnutie odôvodnil právne ustanovením § 79 a § 134 Zákonníka práce a vecne tým, že žalovaný (zamestnávateľ) napriek svojej dôkaznej povinnosti nepredložil súdu žiaden konkrétny dôkaz o ním tvrdenom závažnom porušení pracovnej disciplíny žalobkyňou (zamestnankyňou vykonávajúcou prácu čašníčky a súvisiace práce), ktoré malo spočívať v neoprávnenom stornovaní otvorených účtov, keď nepredložil obsah buksy odobratý žalobkyni dňa 20.05.2014, výpis záporných účtovných položiek pokladničného systému žalovaného, menný výpis storien jednotlivých zamestnancov žalovaného, účtovníctvo, z ktorého by bola zrejma škoda, ktorá mala žalovanému vzniknúť v dôsledku údajného závažného porušenia pracovnej disciplíny žalobkyňou. Súd mal tiež preukázané, že nadriadeným pracovníkom B.. W. bolo žalobkyni znemožnené pracovať podľa pracovnej náplne pracovnej zmluvy, keď jej dňa 02.06.2014 oznámil, že bude pracovať bez peňaženky, nebude účtovať, preto odchod žalobkyne z pracoviska nemožno považovať za závažné porušenie pracovnej disciplíny a ani jeden zo svedkov nepotvrdil, že by bol priamym svedkom porušovania pracovnej disciplíny žalobkyňou. Na základe takto zisteného skutkového

stavu posudzovaného sporu súd žalobe vyhovel v časti týkajúcej sa neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru a zo žalobkyňou uplatneného mzdového nároku vo výške 1.287,60 Eur jej súd priznal náhradu mzdy, vychádzajúc z priemerného mesačného zárobku žalobkyne vo výške 489,12 Eur brutto, ktorá za výpovednú dobu dvoch mesiacov v zmysle § 79 ods. 4 Zákonníka práce činí 978,24 Eur.

2.

Proti tomuto rozsudku podal žalovaný riadne a včas odvolanie z dôvodov podľa § 205 ods. 2 písm. a), d) a f) O.s.p., nakoľko rozsudok je nepreskúmateľný z dôvodu absencie riadneho odôvodnenia, keďže v konaní došlo k vadám podľa § 221 ods. 1 písm. f) O.s.p., nakoľko súd na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a vec nesprávne právne posúdil. V dôvodoch svojho odvolania uviedol, že súd pri svojich úvahách dezinterpretoval dôvod okamžitého skončenia pracovného pomeru so žalobkyňou, pretože podstatou pre okamžité skončenie pracovného pomeru nebolo samotné neoprávnené stornovanie účtov, ale podvodná manipulácia s elektronickým pokladničným systémom (EPS) s cieľom prisvojovania si finančných prostriedkov žalovaného s tým, že toto konanie žalobkyne je v súčasnosti vyšetrowané orgánmi činnými v trestnom konaní a bolo jej vznesené obvinenie uznesením zo dňa 12.03.2015, ČVS: ORP-1790/2-VYS-B2-2014 pre prečin podvodu, ktorého sa mala dopúšťať stornovaním neuzatvorených účtov a ponechávaním si inkasovaných prostriedkov. Odvolateľ namietol, že hoci opakovane žiadal súd o pripojenie vyšetrovacieho spisu k tunajšiemu konaniu, súd túto žiadosť na vykonanie dôkazu nezamietol, nevyhovel jej a ani sa k nej v rozsudku žiadnym spôsobom nevyjadril, v dôsledku čoho považoval procesný postup súdu za nezákonný s poukazom na § 157 ods. 2 O.s.p. v spojení s judikatúrou Ústavného súdu SR a Najvyššieho súdu SR, keď súd nevyvetlil dôvod nevykonania navrhovaného dôkazu. Odvolateľ považoval postup súdu za nezákonný aj z dôvodu, že odmietol zaoberať sa prebiehajúcim trestným konaním, ktorého meritom bolo podvodné konanie žalobkyne v prevádzke žalovaného, avšak súd zároveň konštatoval, že žalovaný neuniesol dôkazné bremeno vo vzťahu k závažnému porušeniu pracovnej disciplíny, ktoré spočívalo práve v podvodnom konaní prejednávanom v prebiehajúcim trestnom konaní.

K právnenému posúdeniu veci odvolateľ s poukazom na § 43 ods. 1 písm. a) a § 47 ods. 1 písm. a) a b) Zákonníka práce namietol, že súd nesprávne vyhodnotil skutočnosť, že žalobkyňa bola oprávnená dňa 02.06.2014 opustiť pracovisko po tom, čo jej bolo oznámené, že nebude manipulovať s EPS, nakoľko podľa odvolateľa žalobkyňa v zmysle pracovnej zmluvy sa zaviazala pre žalovaného vykonávať ďalších viac ako 20 činností, pričom niektoré z týchto činností jej aj dňa 02.06.2014 boli pokynom vedúceho zamestnanca uložené vykonávať, čo žalobkyňa nepoprela, a preto považoval za nesprávny záver súdu, že žalobkyne bol znemožnený výkon práce podľa pracovnej zmluvy, pričom tiež argumentoval tým, že po opustení pracoviska dňa 02.06.2014 sa žalobkyňa o výkon práce ďalej nezaujímal a spochybnil jej tvrdenia o následnom opakovanom kontaktovaní žalovaného vo veci výkonu práce a v tejto súvislosti namietol, že súd bez relevantného dokazovania iba prebral ničím nepreukázanú argumentáciu žalobkyne. K skutkovým zisteniam súdu odvolateľ namietol, že tieto nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní, keďže žalobkyňa svoje tvrdenie že dňa 02.06.2014 po údajnom zabránení vykonávať prácu kontaktovala účtovníčku žalovaného, ničím nepreukázala. Odvolateľ ďalej rozporoval, že žiadny zo svedkov netvrdil, že o závažnom porušení pracovnej disciplíny sa dozvedel sprostredkovane od svedka W. a uviedol, že už dlhšiu dobu si všímali nezrovnalosti pri účtovaní s tým, že dňa 20.05.2014 žalobkyňa po odovzdaní dennej uzávierky v sume 100,- Eur mala v bukse sumu 70,- Eur v hotovosti, ktorých pôvod nevedela vysvetliť a s tým, že obsah buksy je súčasťou vyšetrovacieho spisu. Odvolateľ na svoju obhajobu, že v konaní uniesol dôkazné bremeno, namietol, že predložil súdu na CD nosiči zoznam storien neuzatvorených účtov, ku ktorému sa však súd v rozhodnutí nevyjadril. Z uvedených dôvodov odvolateľ navrhol rozsudok súdu prvej inštancie zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie; zároveň si uplatnil nárok na náhradu trov odvolacieho konania. K právnenému posúdeniu veci odvolateľ s poukazom na § 43 ods. 1 písm. a) a § 47 ods. 1 písm. a) a b) Zákonníka práce namietol, že súd nesprávne vyhodnotil skutočnosť, že žalobkyňa bola oprávnená dňa 02.06.2014 opustiť pracovisko po tom, čo jej bolo oznámené, že nebude manipulovať s EPS, nakoľko podľa odvolateľa žalobkyňa v zmysle pracovnej zmluvy sa zaviazala pre žalovaného vykonávať ďalších viac ako 20 činností, pričom niektoré z týchto činností jej aj dňa 02.06.2014 boli pokynom vedúceho zamestnanca uložené vykonávať, čo žalobkyňa nepoprela, a preto považoval za nesprávny záver súdu, že žalobkyne bol znemožnený výkon práce podľa pracovnej zmluvy, pričom tiež argumentoval tým, že po opustení pracoviska dňa 02.06.2014 sa žalobkyňa o výkon práce ďalej nezaujímal a spochybnil jej tvrdenia o následnom opakovanom kontaktovaní žalovaného vo veci výkonu práce a v tejto súvislosti namietol, že súd bez relevantného

dokazovania iba prebral ničím nepreukázanú argumentáciu žalobkyne. K skutkovým zisteniam súdu odvolateľ namietol, že tieto nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní, keďže žalobkyňa svoje tvrdenie že dňa 02.06.2014 po údajnom zabránení vykonávať prácu kontaktovala účtovníčku žalovaného, ničím nepreukázala. Odvolateľ ďalej rozporoval, že žiadny zo svedkov netvrdil, že o závažnom porušení pracovnej disciplíny sa dozvedel sprostredkované od svedka W. a uviedol, že už dlhšiu dobu si všimli nezrovnalosti pri účtovaní s tým, že dňa 20.05.2014 žalobkyňa po odovzdaní dennej uzávierky v sume 100,- Eur mala v buксе sumu 70,- Eur v hotovosti, ktorých pôvod nevedela vysvetliť a s tým, že obsah buksy je súčasťou vyšetrovacieho spisu. Odvolateľ na svoju obhajobu, že v konaní uniesol dôkazné bremeno, namietol, že predložil súdu na CD nosiči zoznam storien neuzatvorených účtov, ku ktorému sa však súd v rozhodnutí nevyjadril. Z uvedených dôvodov odvolateľ navrhol rozsudok súdu prvej inštancie zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie; zároveň si uplatnil nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

3.

K odvolaniu žalovaného sa dňa 21.06.2016 písomne vyjadrila žalobkyňa tak, že sa stotožňuje so závermi súdu prvej inštancie v plnom rozsahu a pridrižiava sa všetkých svojich doterajších ústnych i písomných vyjadrení v predmetnej veci. V súvislosti s námietkou žalovaného týkajúcou sa nedostatočného odôvodnenia rozsudku vo vzťahu k návrhu na pripojenie vyšetrovacieho spisu, žalobkyňa poukázala na to, že pre civilné sporové konanie neplatí vyhľadávacia zásada, ale zásada prejednávacia a je záležitosťou každej procesnej strany aktívne sa podieľať pri zhromažďovaní dôkazov ku skutočnostiam, ktoré tvrdí, nakoľko súd nezisťuje materiálnu pravdu za každú cenu, ale je vecou strán sporu, aby tvrdili a preukazovali fakty podstatné pre rozhodnutie. Žalobkyňa ďalej poukázala na zásadu „právo patrí len bdelym“, a teda že žalovaný bol povinný z vlastnej iniciatívy predložiť jemu dostupné dôkazy na preukázanie jeho tvrdení o závažnom porušení pracovnej disciplíny žalobkyňou tak, ako to uviedol v okamžitom skončení pracovného pomeru zo dňa 01.06.2014, čo však neurobil. Žalobkyňa namietla, že žalovaný nepredložil záznamy z kamerového systému, na ktorých mala byť podľa jeho slov (list zo dňa 25.07.2014) zachytená žalobkyňa pri neoprávnenom stornovaní neoprávnených účtov za použitia prístupového kódu B.. W. a ani nepredložil jemu dostupné dôkazy o prisvojení si finančných prostriedkov žalovaného žalobkyňou. Pokiaľ ide o doklady, ktoré tvorili obsah buksy žalobkyne kontrolovanej dňa 20.05.2014, žalobkyňa uviedla, že tieto žalovaný mal k dispozícii, resp. v prípade ich odovzdania orgánom činným v trestnom konaní nimi disponoval vo forme kópií, no aj napriek tomu na pojednávaní dňa 02.06.2015 žiadal súd o zadováženie „listín z trestného spisu, ktoré boli zabezpečené“ a ktoré ďalej nekonkretizoval, a preto žalobkyňa mala za to, že takýto návrh na dokazovanie je pre neurčitost' nevykonateľný. Žalobkyňa namietla, že i napriek vedomosti žalovaného o vznesenom obvinení voči žalobkyňi, tento na pojednávaní dňa 30.04.2015 nemal návrhy na doplnenie dokazovania a zo záznamu z pojednávania dňa 09.02.2016 je zjavné, že žalovaný považoval vo veci vykonané dokazovanie za dostatočné. Žalobkyňa rozporovala i tvrdenia žalovaného, že jej oznámil ďalšie pracovné smeny, na ktoré mala nastúpiť po 02.06.2017 a že výslovne odmietla na ne nastúpiť. Vo vzťahu k dispozičnej právomoci žalovaného ako zamestnávateľa a širokému obsahu predmetu činnosti v zmysle pracovnej zmluvy žalobkyňa uviedla, že vykonávanie sanitačnej činnosti nemožno rozšíriť na upratovanie toaliet, lebo na tieto činnosti žalovaný mal zamestnanú inú pracovnú silu a čašníci len občas pomáhali pri umývaní riadov na bare, a preto žalobkyňa považovala svoj odchod z pracoviska za prirodzenú reakciu na zákaz žalovaného pracovať s buksou, čím jej bez odôvodnenia odňal možnosť dostávať tringelty. Vzhľadom na uvedené skutočnosti žalobkyňa mala za to, že žalovaný sa iba snaží preniesť zodpovednosť za neúspech v konaní spôsobený jeho absolútnou nečinnosťou pri unesení dôkazného bremena na súd, poukazujúc pritom na porušovanie práva na spravodlivý proces. Žalobkyňa navrhla napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdiť ako vecne správny a uplatnila si nárok na náhradu trov odvolacieho konania za dva právne úkony vo výške 139, 97 Eur.

4.

Odvolací súd preskúmal spor, viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania, podľa § 379 a § 380 ods. 1 C. s. p. a tento prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 (a contrario) C.s.p. a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

5.

Podľa § 153 ods. 1 C.s.p., strany sú povinné uplatniť prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany včas. Prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany nie sú uplatnené včas, ak ich strana mohla predložiť už skôr, ak by konala starostlivo so zreteľom na rýchlosť a hospodárnosť konania.

6.

Podľa § 153 ods. 2 C.s.p., na prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany, ktoré strana nepredložila včas, nemusí súd prihliadnuť, najmä ak by to vyžadovalo nariadenie ďalšieho pojednávania alebo vykonanie ďalších úkonov súdu.

7.

Žalovaný dňa 09.06.2016 písomne doplnil svoje odvolanie zo dňa 09.03.2016. Vzhľadom na časový horizont od podania odvolania je zjavné, že žalovaný doplnil svoje odvolanie až po uplynutí odvolacej lehoty, a preto odvolací súd naň neprihliadal.

8.

K vyjadreniu žalobkyne k odvolaniu, ktoré súd prvej inštancie riadne doručil žalovanému dňa 22.08.2016 s tým, aby sa k nemu vyjadril v lehote 10 dní, ak to považuje za potrebné, žalovaný sa vyjadril až dňa 14.12.2016 elektronickými prostriedkami, ktoré vyjadrenie následne doplnil písomne dňa 15.12.2016 a dňa 15.11.2017. Z uvedeného je zjavné, že žalovaný sa vyjadril až dávno po uplynutí zákonnej lehoty na vyjadrenie v zmysle § 374 ods. 1 C.s.p., a preto odvolací súd neprihliadal na uvedené vyjadrenie žalovaného a v tej súvislosti nebolo potrebné sa zaoberať ani procesnou obranou žalobkyne v zmysle jej vyjadrenia zo dňa 15.12.2017 k tomuto oneskorenému vyjadreniu, nakoľko žalovaný mal možnosť uplatniť svoje prostriedky procesnej obrany vo vzťahu k vyjadreniu žalobkyne zo dňa 21.06.2016 najneskôr dňa 02.09.2016.

9.

Ako novú skutočnosť žalovaný predložil v odvolacom konaní trestný rozkaz Okresného súdu Bratislava II č. k. 5T/158/2017-912 zo dňa 10.11.2017, ktorým boli obžalované V. W., I.. XX.XX.XXXX, G. Z. X. Č.. XX, Z. F. F. B., I.. XX.XX.XXXX, G. Z. K. Č.. XX, Z., uznané vinnými pre prečin sprenevery podľa § 213 ods. 1, ods. 2 písm. a), d) Trestného zákona. Žalovaným predložená kópia trestného rozkazu nepreukazovala právoplatnosť tohto rozhodnutia. Odvolací súd uvádza, že inštitút viazanosti súdu inými rozhodnutiami v zmysle § 193 C.s.p., je nutné uplatňovať iba vo vzťahu k právoplatným rozhodnutiam, nakoľko podľa § 226 C.s.p. právoplatnosť je vlastnosť súdneho rozhodnutia, ktorá spôsobuje záväznosť a zásadnú nezmeniteľnosť rozhodnutia, a preto žalovaným predloženým trestným rozkazom odvolací súd nie je viazaný.

10.

Súd prvej inštancie riadne zistil skutkový stav sporu, keď vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na zistenie rozhodujúcich skutočností z hľadiska posúdenia opodstatnenosti žaloby, výsledky vykonaného dokazovania správne zhodnotil a na ich základe dospel k správnym skutkovým a právnym záverom, ktoré v napadnutom rozhodnutí aj náležite odôvodnil.

11.

Podľa § 387 ods. 2 C. s. p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

12.

Žalobkyňa sa žalobou podanou na súd prvej inštancie dňa 22.08.2014 domáhala proti žalovanému určenia neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru založeného pracovnou zmluvou uzatvorenou medzi žalobkyňou a žalovaným dňa 16.04.2010, dané žalovaným podľa § 68 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce dňa 18.06.2014 a doručené žalobkyňi dňa 01.07.2014. Okamžité skončenie pracovného pomeru žalovaný odôvodnil závažným porušením pracovnej disciplíny, a to neoprávneným použitím prístupového kódu s manažérskym oprávnením B. F. W., stornovaním neuzatvorených účtov, neoprávneným prisvojením si finančných prostriedkov žalovaného v mesiaci máj vo výške 1.039,- Eur, svojvoľným opustením miesta výkonu práce - prevádzkareň Y. Z., B. X/B, Z. počas pracovnej zmeny dňa 02.06.2014 a nenastúpením do práce na pridelené pracovné smeny po dátume 02.06.2014. Skutkové dôvody okamžitého skončenia pracovného pomeru považovala žalobkyňa za nepravdivé a žalovaným umelo vykonštruované s cieľom poškodiť práva a právom chránené záujmy žalobkyne s tým, že na manipuláciu s pokladničným systémom jej bol ako čašníčke pridelený prístupový kód, ktorý neoprávňuje stornovať vykonané objednávky, a teda stornovanie mohli vykonávať len zamestnanci s prideleným manažérskym kódom (p. W. F. B.. B.), ku ktorému nemali čašníci prístup, a preto žalobkyňa nemohla stornovanie otvorených účtov vykonať. Uviedla, že chybné zadané objednávky stornovali p. W. F. B.. B. a okrem toho sa na smene nachádzali aj ďalší čašníci, a preto je otázne, či rovnakým spôsobom ako bola obvinená žalobkyňa, nemohli stornovať objednávky oni. Zároveň spochybnila výšku sumy 1.039,- Eur, ktorú si mala žalobkyňa prisvojiť, pretože ak aj boli nejaké objednávky v pokladničnom systéme stornované, boli stornované z objektívnych dôvodov (chybné zadanie objednávky), a teda finančné prostriedky v hodnote stornovaných objednávok neboli logicky od zákazníkov vyúčtované.

13.

Žalobkyňa sa predmetnou žalobou domáhala aj náhrady mzdy v sume priemerného zárobku žalobkyne za dobu dvoch mesiacov od 01.07.2014 do 31.08.2014 v celkovej výške 1.287,60 Eur a z uplatneného mzdového nároku jej súd prvej inštancie priznal náhradu mzdy vo výške 978,24 Eur. V tejto časti žalobného nároku rozsudok súdu prvej inštancie odvolaním napadnutý nebol.

14.

Podľa § 68 ods. 1, písm. b) zákona č. 311/2001 Z. z. - Zákonník práce, zamestnávateľ môže okamžite skončiť pracovný pomer výnimočne a to iba vtedy, ak zamestnanec porušil závažne pracovnú disciplínu. Podľa § 68 ods. 2 Zákonníka práce, zamestnávateľ môže podľa odseku 1 okamžite skončiť pracovný pomer iba v lehote dvoch mesiacov odo dňa, keď sa o dôvode na okamžité skončenie dozvedel, najneskôr však do jedného roka odo dňa, keď tento dôvod vznikol. O začiatku a plynutí lehoty rovnako platia ustanovenia § 63 ods. 4 a 5 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2001/311/20170601>>. Podľa § 70 Zákonníka práce, okamžité skončenie pracovného pomeru musí zamestnávateľ aj zamestnanec urobiť písomne, musia v ňom skutkovo vymedziť jeho dôvod tak, aby ho nebolo možné zameniť s iným dôvodom, a musia ho v ustanovenej lehote doručiť druhému účastníkovi, inak je neplatné. Uvedený dôvod sa nesmie dodatočne meniť.

15.

V posudzovanom spore neboli sporné náležitosti okamžitého skončenia pracovného pomeru zo dňa 18.06.2014 v zmysle § 70 Zákonníka práce, ale materiálna pravda vo vzťahu k počinom žalobkyne, ktoré žalovaný vymedzil ako skutkové dôvody okamžitého skončenia pracovného pomeru, a teda predmetom konania bolo preukázanie okolností, že žalobkyňa skutočne závažne porušila pracovnú disciplínu pri výkone práce čašníčky u žalovaného.

16.

Odvolací súd zastáva názor, že rozsudok súdu prvej inštancie je preskúmateľný, nakoľko z jeho obsahu je zrejmé, že sa spravoval úvahami vo vzťahu k jednotlivým dôvodom okamžitého skončenia pracovného pomeru a z vykonaného dokazovania mal ustálený skutkový stav tak, že žalovaný nepredložil žiadny

priamy dôkaz, ktorý by žalobkyňu priamo usvedčoval z neoprávneného úmyselného stornovania účtov s cieľom neoprávneného zisku finančných prostriedkov na úkor zamestnávateľa, ani z prisvojenia si finančných prostriedkov žalobkyňou vo výške 1.039,- Eur, ktorý záver vyplynul z neurčitých a nejednoznačných výpovedí B.. W. F. B.. B. vo vzťahu k osobe žalobkyne.

17.

Hoci žalovaný uviedol ako dôvod okamžitého skončenia pracovného pomeru i svojvoľné opustenie miesta výkonu práce žalobkyňou dňa 02.06.2014 a jej nenastúpenie do práce na pridelené pracovné smeny po dátume 02.06.2014, odvolací súd zastáva názor, že žalovaný si tieto dôvody nepriamo vymienil tým, že dňa 02.06.2014 v rozpore s pracovnou náplňou pracovnej zmluvy žalobkyne, pracujúcej ako čašníčka u žalovaného, obmedzil jej pracovnú činnosť iba na upratovacie služby prevádzky, uvedomujúc si, že samotné tvrdenie o neoprávnenom použití pokladničného systému a stornovaní neuzatvorených účtov a následné prisvojenie si finančnej čiastky žalobkyňou, nie je preukázateľným dôvodom závažného porušenia pracovnej disciplíny. Žalovaný si bol vedomý, že žalobkyňa zrejme nevyhoví pokynom jej nadriadených zamestnancov, ktoré obchádzajú hlavnú náplň jej práce, alebo že táto prinajmenšom vyjadří nespokojnosť s takýmto pokynom. Zneužívajúc rozsiahlu obsahovú náplň žalobkyne, nadriadený zamestnanec B.. W. jej dňa 02.06.2014 nariadil, aby pracovala bez peňaženky a neúčtovala tržby, preto odvolací súd sa stotožnil s názorom súdu prvej inštancie, že odchod žalobkyne z pracoviska nemožno považovať za závažné porušenie pracovnej disciplíny, nakoľko jej nadriadeným pracovníkom bolo znemožnené pracovať podľa pracovnej zmluvy. Vzhľadom na uvedené konanie manažéra žalovaného je irelevantné, či mal súd preukázanú skutočnosť, že žalobkyňa po náhlom odchode z pracoviska dňa 02.06.2014 kontaktovala účtovníčku zamestnávateľa a zaujímala sa o prácu.

18.

Pokiaľ ide o námietku žalovaného, že napriek svojmu konštatovaniu o neunesení dôkazného bremena žalovaným sa súd odmietol zaoberať prebiehajúcim trestným konaním proti žalobkyňi, odvolací súd uvádza, že trestné konanie v štádiu priebehu nemá vplyv na preukázanie závažného porušenia pracovnej disciplíny spočívajúceho v podvodnom konaní žalobkyne jednak z dôvodu trestnoprávnej zásady prezumpcie neviny a zároveň z dôvodu, že žalovaný nevymedzil ako právny dôvod okamžitého skončenia pracovného pomeru skutočnosť, že žalobkyňa bola právoplatne odsúdená pre úmyselný trestný čin v zmysle § 68 ods. 1 písm. a) Zákonníka práce, ktorý dôvod by nastal v prípade právoplatného odsúdenia žalobkyne v prebiehajúcim trestnom konaní. Vzhľadom na uvedené pre posúdenie závažného porušenia pracovnej disciplíny nie je podstatné a rozhodujúce prebiehajúce trestné konanie proti žalobkyňi, ale preukázanie žalovaným tvrdených skutočností, priamo usvedčujúcich žalobkyňu, že práve ona fyzicky neoprávnené používala manažérsky kód, že práve ona zámerne stornovala účty zo subjektívnych príčin zadovážiť sebe finančný prospech a že obsah buksy nezodpovedal iba účtom zákazníkov, tringeltom a peniazom určeným na rozmieňanie. Ak by teda žalobkyňa bola právoplatne odsúdená v trestnom konaní, nastal by iný zákonný dôvod, z ktorého by žalovaný mohol okamžite skončiť pracovný pomer. Odvolací súd má tiež za to, že žalovaný mohol sám v konaní pred súdom prvej inštancie predložiť listinné doklady (i keď ich originály sú obsahom trestného spisu) alebo obrazovo-zvukové záznamy potrebné na preukázanie vyššie uvedených skutkov žalobkyne, a preto nevykonanie dôkazov v podobe listín založených v trestnom spise nemožno označiť za nezákonný postup súdu.

19.

K námietke žalovaného, že súd prvej inštancie nesprávne uzavrel, že žalobkyňi bol znemožnený výkon práce podľa pracovnej zmluvy, odvolací súd uvádza, že neobstojí tvrdenie žalovaného, že okrem manipulácie s pokladničným systémom jej prislúchalo ďalších 20 činností v zmysle pracovnej náplne žalobkyne, nakoľko je zrejmé, že obmedzením práce čašníčky o vyúčtovanie platieb, inkasovanie hotovosti a narábanie s registračnou pokladňou, dochádza k obchádzaniu hlavnej náplne práce čašníčky, a to bez ohľadu na iné činnosti, ktoré jej pracovná náplň obsahovala. Vzhľadom na uvedené odvolací súd konštatuje, že zamestnávateľ nekonal v súlade s § 47 ods. 1 písm. a) Zákonníka práce, keď síce činnosti, ktoré žalobkyňa od 02.06.2014 bola oprávnená vykonávať, tvorili obsah jej pracovnej náplne, ale nepredstavovali činnosti, ktoré sú hlavnou náplňou jej práce čašníčky.

20.

Neobstojí ani názor žalovaného, že žiadny zo svedkov netvrdil, že o závažnom porušení pracovnej disciplíny sa dozvedel sprostredkované od svedka W., nakoľko z výpovede žiadneho svedka nevyplývalo, že by žalobkyňa bola fyzicky prichytená pri neoprávnenom používaní kódu k registračnej pokladni a stornovaní objednávok. Navyše na základe výpovede svedka W., manažéra prevádzky, súd prvej inštancie správne zistil, že jeho výpoveď je v rozpore s jeho prehlásením v zázname o zistených skutočnostiach, v ktorom na rozdiel od svojej výpovede na pojednávaní dňa 30.04.2015 tvrdil, že svoj prístupový kód neposkytol ani nijako nesprístupnil žalobkyni ani žiadnej tretej osobe, preto protichodnosť jeho tvrdení vzbudzuje pochybnosti o hodnovernosti jeho svedectva.

21.

Odvolací súd má za to, že nadriadený zamestnanci žalobkyne - W. F. B. nevedeli presne vyšpecifikovať, aká suma bola dňa 20.05.2014 obsahom buksy žalobkyne, keď vo svojich výpovediach uviedli, že si to nepamätajú a ani nevedeli zhodnotiť, či dovtedajší stav účtovníctva prevádzkarne bol v poriadku. So zreteľom na to, že obsahom buksy mohli byť aj tringelty a peniaze zamestnancov určené na rozmieňanie peňazí, nie je dôvodná odvolacia námietka žalovaného týkajúca sa hotovostnej sumy v bukse žalobkyne.

22.

Na základe zistených skutočností odvolací súd dospel k záveru, že žalovaný vo svojom odvolaní neuviedol žiadne okolnosti, ktoré by boli spôsobilé k tomu, aby sa odvolací súd odchyľil od právneho posúdenia sporu súdom prvej inštancie.

23.

Z uvedených dôvodov odvolací súd, plne sa stotožňujúc s právnym záverom súdu prvej inštancie, rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti ako vecne správny, podľa § 387 ods. 1, 2 C.s.p., potvrdil.

24.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 396 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 255 ods. 1 C.s.p. tak, že žalobkyni, ktorá bola úspešná v odvolacom konaní, nárok na náhradu trov odvolacieho konania podľa § 262 ods. 1 C.s.p. priznal a o výške ich náhrady rozhodne súd prvej inštancie podľa § 262 ods. 2 C.s.p.

25.

Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C. s. p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C. s. p.).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 C. s. p.).

(1) Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 C. s. p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C. s. p.).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 C. s. p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C. s. p.).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C. s. p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 C. s. p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C. s. p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C. s. p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C. s. p.).